

مسئولیت مدنی پرسنل نیروی انتظامی

(با تأکید بر رویه قضائی)

www.ketab.ir

مؤلفان:

بهنام باقری

قاضی دادگستری و مدرس دانشگاه

محمد مجتبی رودیجانی

قاضی دادگستری و مدرس دانشگاه

عنوان و نام پدیدآور	: باقری، بهنام، ۱۳۵۱.	سرشناسه
عنوان و نام پرسنل نیروی انتظامی (با تأکید بر رویه قضائی) / مولفان بهنام باقری، محمد مجتبی رودیجلنی.		
عنوان و نام پدیدآور	: مسئولیت مدنی پرسنل نیروی انتظامی (با تأکید بر رویه قضائی)	
مشخصات نشر	: تهران؛ کتاب آوا، ۱۴۰۱.	
مشخصات ظاهری	: ۲۸۰ ص	
شابک	: ۹۷۸-۶۹۰-۳۴۶-۶۹۰-۶	
و ضعیت فهرست نویسی	: فیبا	
شناسه افزوده	: رودیجانی، محمد مجتبی، ۱۳۶۱	
موضوع	: جرایم نظامی — قوانین و مقررات — ایران	
Military offenses -- Law and legislation -- Iran :		موضوع
ردیبندی کنگره	: ۳۰۰۳KMH	
ردیبندی دیوبی	: ۰۱۵۳۵۴۳۴۴۳	
شماره کتابشناسی ملی	: ۸۸۳۱۸۲۴	

مسئولیت مدنی پرسنل نیروی انتظامی

(با تأکید بر رویه قضائی)

انتشارات کتاب آوا

مؤلفان:	بهنام باقری - محمد مجتبی رودیجانی
ناشر:	کتاب آوا
نوبت چاپ:	۱۴۰۱
شمارگان:	۳۰۰
قیمت:	۱۳۰۰۰ تومان
شابک:	۹۷۸-۶۹۰-۳۴۶-۶۹۰-۶

نشانی مراکز پخش: تهران، خیابان انقلاب، خیابان ۱۲ فروردین، بن بست حقیقت، پلاک ۴، واحد ۴

شماره های تماس: ۶۶۹۷۴۱۳۰ - ۶۶۴۰۷۹۹۳ - ۶۶۹۷۴۶۴۵ - ۶۶۴۶۱۱۵۸ دورنگار:

www.avabook.com Email: avabook.kazemi@yahoo.com

نشانی فروشگاه: اسلامشهر، خیابان صیاد شیرازی (خیابان دانشگاه)، جنب فرمانداری

شماره تماس: ۵۶۳۵۴۶۵۱

هرگونه تکثیر این اثر از طریق ارسال یا بارگذاری فایل الکترونیکی، یا چاپ و نشر کاغذی آن بدون مجوز ناشر، به هر شکل، اعم از قایل، سی دی، افست، رسوگراف فتوکپی، زیراکس یا وسائل مشابه، به صورت متن کامل یا صفحاتی از آن، تحت هر نام اعم از کتاب، راهنمای، جزو، یا وسیله کمک آموزشی، در فضای واقعی یا مجازی، و همچنین توزیع، فروش، عرضه یا ارسال اثری که بدون مجوز ناشر تولید شده، موجب بیکرد قانونی است.

این کتاب با کاغذ حمایتی چاپ شده است.

فهرست مطالب

۱۱	الف) مقدمه
۱۰	ب) تعریف موضوع و بیان مسئله
۱۵	ج) ضرورت، اهمیت و فایده تحقیق
۱۷	د) اهداف تحقیق
۱۷	ر) سوالات و فرضیه های تحقیق
۱۸	ز) قلمرو پژوهش (از نظر موضوعی، زمانی و مکانی)
۱۸	س) چارچوب نظری تحقیق
۱۹	ص) پیشینه تحقیق
۲۰	ن) روش تحقیق

۲۷	گفتار اول: تعریف مسئولیت مدنی
۲۹	گفتار دوم: تعریف مسئولیت قراردادی
۳۱	گفتار سوم: وجود افتراق مسئولیت مدنی و مسئولیت قراردادی
۳۲	گفتار چهارم: مبانی نظری مسئولیت مدنی
۳۳	۱- نظریه تقسیر
۳۸	۲- نظریه خطر
۳۹	۳- نظریه تضمین حق
۴۹	۴- نظریه های مختلف
۴۰	۵- نظریه مختار در خصوص مسئولیت مدنی پرسنل نیروی انتظامی
۴۷	گفتار پنجم: انواع مسئولیت مدنی

۴۷	۱- مسئولیت مدنی شخصی
۵۳	۲- مسئولیت ناشی از فعل غیر
۵۴	۳- مسئولیت مدنی ویژه
۵۵	گفتار ششم: مامورین پلیس
۵۷	گفتار هفتم: ضابطین دادگستری
۷۸	۱- ضابطان عام
۷۹	۲- ضابطان خاص
۸۱	گفتار هشتم: مسئولیت مدنی پرسنل نیروی انتظامی با توجه به انواع مسئولیت مدنی
۸۳	بند اول: مسئولیت مدنی ناشی از دستگیری غیرمجاز
۸۹	بند دوم: مسئولیت مدنی ناشی از تعقیب و گریز
۹۱	بند سوم: مسئولیت مدنی ناشی از تیراندازی
۱۰۸	بند چهارم: مسئولیت مدنی ناشی از شکنجه
۱۰۹	بند پنجم: مسئولیت مدنی ناشی از توقيف اموال اشخاص
۱۲۱	بند ششم: مسئولیت مدنی ناشی از تقصیر در اجرای احکام مدنی

فصل دوم: ارکان و شرایط مسئولیت پرسنل نیروی انتظامی به عنوان مسئولیت مدنی شخصی

۱۲۳	گفتار اول: ارکان تحقق مسئولیت
۱۲۳	۱- فعل زیانبار
۱۲۹	۲- ضرر یا خسارت
۱۳۸	۳- رابطه سبیت
۱۴۸	گفتار دوم: انتخاب سبب یا اسباب مسئول
۱۴۸	۱- نظریه برابری اسباب
۱۴۹	۲- نظریه سبب مقدم در تأثیر
۱۴۹	۳- نظریه سبب نزدیک
۱۵۰	۴- نظریه سبب اقوی
۱۵۱	۵- نظریه سبب متعارف
۱۵۲	۶- نظریه مختار
۱۵۳	گفتار سوم: نحوه تقسیم خسارت بین اسباب مسئول
۱۵۳	۱- مسئولیت تضامنی

۱۰۴	- مسئولیت بالمناشه.
۱۰۴	- مسئولیت به نسبت درجه تقصیر.
گفتار اول: موارد و موانعی که منجر به قطع رابطه سببیت می شود	
۱۰۷	۱. قاعده تحذیر
۱۰۸	۲. اضطرار
۱۶۱	۳. پذیرش خطر توسط زیاندیده
۱۶۲	۴. فعل شخص ثالث
۱۶۳	۵- فعل زیاندیده
۱۶۶	۶- تقصیر مشترک زیاندیده
۱۶۹	گفتار دوم: مواردی که کیفیت عمل زیبار موجب معافیت می شود
۱۷۹	۱. اعمال حاکمیت
۱۷۰	۲. اجرای دستورات قضایی اشخاص با نادروست
۱۷۰	۳- حکم قانون و امر آمر قانونی
۱۷۹	۴. دفاع مشروع
۱۸۳	۵- قاعده احسان
۱۸۸	گفتار دوم: شیوه های جبران خسارت
۱۹۰	۱- جبران خسارت به وسیله پرسنل نیروی انتظامی
۱۹۵	۲- جبران خسارت به وسیله شرکت های بیمه
۲۰۰	۳- جبران خسارت به وسیله عاقله
۲۰۲	۴- جبران خسارت به وسیله دولت
۲۱۵	گفتار سوم: اثر قراردادهای خصوصی و شروط در مسئولیت مدنی پرسنل نیروی انتظامی
۲۱۹	گفتار اول: نقص قوانین موجود
۲۲۴	گفتار دوم: عدم آموزش کافی
۲۴۳	گفتار سوم: کمبود امکانات
۲۴۴	گفتار چهارم: تعدد و ظایف پرسنل نیروی انتظامی

الف) مقدمه

مسئولیت، مصدر جعلی از واژه مسئول است که به یک اعتبار به معنای تعهد قانونی بر رفع ضرری است که به دیگری وارد شده است خواه این ضرر ناشی از تقصیر خود وی باشد یا ناشی از فعالیت او، البته در همین معنی در فقه ضمان را به کار بردند و معنی آن هر نوع مسئولیتی است اعم از مالی یا کیفری. به عبارت دیگر تعهد پرداخت یا جبران خسارت اعم از آنکه به موجب قانون باشد یا بر حسب قرارداد، مسئولیت نامیده می‌شود. روشن است که مسئولیت پرسنل نیروی انتظامی ذیل عنوان اول تحت عنوان ضمان قانونی قرار می‌گیرد.

برای ایجاد مسئولیت مدنی (ضمان قهری) اسباب و عواملی وجود دارد که از آنها به عنوان موجبات ضمان قهری یاد می‌شود. موجبات ضمان قهری عبارتنداز: ضمان ید، غرور، اتلاف، تسبیب، تعدی و تفريط، ضمان معاوضی (تلف میمعیع قبل از قبض) و مقبوض به عقد فاسد. علاوه بر این برای جلوگیری از ایجاد مسئولیت مدنی و سقوط ضمان قهری برای کسی که شرایط ضمان فراهم آمده باشد اسباب و مواردی است که از آنها به مسقطات ضمان قهری تعبیر می‌گردد.

مسقطات ضمان قهری عبارتنداز: قاعده احسان، قاعده استیمان، قاعده اقدام، قاعده اذن، و قاعده جب. به عبارت دیگر مسقطات ضمان قهری را می‌توان در قالب پنج قاعده فقهی بررسی نمود. در هر حال باید توجه داشت هرچند در اندیشه فقها و متون فقهی ضمان در معنای کلی هم مسئولیت مدنی و هم مسئولیت کیفری را شامل می‌شود اما میان این دو نوع مسئولیت به لحاظ گزاره‌های قانونی جه به لحاظ ماهیت و چه به لحاظ آثار و پیامد، جدایی است حتی هدف از ایجاد این دو مسئولیت نیز یکسان نمی‌باشد. در حقوق جزا چون مجرم به کاری دست زده است که از جهت نظم عمومی تحمل ناپذیر می‌نماید، جامعه بدین سان از خود دفاع می‌کند و متجاوز را به کیفر می‌رساند. مجازات‌های اعدام حبس و تبعید به منظور جبران خسارت عمومی و تنبه سایرین و اصلاح مجرم مقرر شده است و در همه آنها حفظ منافع عموم در نظر گرفته شده است.

در مسئولیت مدنی نیز با نقشی که بیمه‌های شخصی و تأمین اجتماعی در جبران خسارت بر عهده گرفته‌اند به تدریج سهم اصلی حقوق مسئولیت در ترساندن و پیشگیری و الزام به احتیاط خلاصه می‌شود. برای نمونه می‌توان به ماده ۲۴ قانون برنامه سوم توسعه اقتصادی، اجتماعی و

فرهنگی مصوب ۱۳۷۹ استناد نمود که حداقل در خصوص یک مورد ویژه و خاص یعنی واگذاری سهام شرکت‌های دولتی این دغدغه را مرتفع نمود. ماده ۲۴ قانون فوق مرقوم داشته است: دولت مکلف است مسئلیت مدنی، محاکومیت جزائی مالی و قابل خرید، محاکومیت به جبران ضرر و زیان ناشی از جرم و هر محاکومیت قابل خرید دیگر مسؤولان و مجریان امر واگذاری (منظور واگذاری سهام شرکت‌های دولتی) را در قالب خطاهای غیرعمدی آنان به مناسبت واگذاری چه به عنوان مسئلیت جمعی و چه به عنوان مسئلیت انفرادی به هزینه خود به گونه‌ای بیمه کند که بیمه‌گر کلیه هزینه‌ها و مخارجی را که هر یک از مسؤولان و مجریان امر واگذاری تحت هر یک از عنوانی موصوف ملزم به پرداخت آن می‌شوند، بپردازد. در ادامه خواهیم دید که نقش و جایگاه شرکت‌های بیمه و تأمین اجتماعی تا چه اندازه در مسئلیت و کارکرد پرسنل نیروهای انتظامی موثر است و آیا اساساً قانونگذار در این خصوص اهتمام لازم را داشته است.

در حقیقت در هر موردی که شخص ناگزیر به جبران خسارت دیگری باشد می‌گویند در برابر او مسئلیت مدنی دارد. لازمه داشتن مسئلیت اختیار است. انسان آزاد و عاقل از پیامد کارهای خویش آگاه و مسئول آن است. خسارت به عنوان عنصر اصلی مسئلیت مدنی موقعی مورد پیدا می‌کند که توسط دیگری به شخصی وارد شده باشد به همین دلیل کسی که اتومبیل خود را آتش زده اگر چه از نظر اقتصادی خسارت دیده است لیکن از نظر حقوقی زیان حاصله خسارت محسوب نمی‌شود.

پس از بررسی مفهوم مسئلیت و شناخت زیان و ضررهای که در زیر این عنوان جای می‌گیرد بی‌درنگ این پرسش مطرح می‌شود کدام قانون و مقرره مستندی است تا محاکم پرسنل نیروی انتظامی را در مقابل رفتار و کردار زیان‌آور خویش مسئول بدانند، علت این همه تراکم و انبوهی از پرونده‌ها که همه روزه، علیه پرسنل رحمت‌کش نیروی انتظامی تشکیل می‌شود چیست. آیا باید علت را در قانون جست یا در مجریان قانون، کدام یک را باید دنبال کرد و کدام را فروع گذاشت.

از همین رو در این پایان‌نامه باشته است در کنار سایر موضوعات، مختصراً نیز به این موضوع پرداخته شود در ابتدا جهت ورود به بحث، ماده ۱۱ قانون مسئلیت مدنی مصوب ۱۳۳۹ باید مورد بررسی قرار گیرد. صدر ماده فوق مذکور بیان داشته: کارمندان دولت و شهرداری‌ها و مؤسسات واشته به آنان که به مناسبت انجام وظیفه عمداً یا در نتیجه بی‌احتیاطی خساراتی به اشخاص وارد نمایند، شخصاً مسئول جبران خسارت وارده می‌باشند ولی هرگاه خسارت وارده

مستند به عمل آنان نبوده بلکه مربوط به نقص وسائل ادارات و مؤسسات مزبور باشد، جبران خسارت بر عهده اداره یا مؤسسه مربوطه است.

واژه کارمندان دولت در صدر ماده فوق ترکیب اضافی است که به صورت جمع به کار رفته است و حسب ظاهر شامل کلیه اشخاص حقیقی که در دستگاه دولت به عنوان بارزترین فرد شخص حقوقی در حقوق عمومی و به معنی اعم از قوه قضائیه، مجریه و مقنه و مؤسسات وابسته به دولت به کار مشغولند، می‌گردد. هر چند آنچه که در بدو امر از واژه کارمند به ذهن متبارمی‌شود کارمند رسمی دولت است ولی چون کلمه کارمند به صورت مطلق به کار رفته و مقید به قید و وصفی نگردیده وعلى الظاهر اشخاصی را که به صور گوناگون و تحت شمول کلیه قوانین و مقررات استخدامی در خدمت دولت هستند اعم از روز مزد، پیمانی و غیره را در بر می‌گیرد و همچنین گذشته از کارمندان دولت این ماده کارکنان شهرداری‌ها و مؤسسات وابسته را که یکی از انواع مؤسسات عمومی است نیز شامل می‌شود. به نظر برخی حقوقدانان اگر عبارت کارمندان دولت را شامل کلیه کسانی که تحت شمول قانون استخدام کشوری و سایر قوانین استخدامی از جمله قانون استخدام قطاع بدانیم، کلیه مستخدمین دولت از جمله قضاط و نیروی انتظامی در صورتی که به سبب اهمام وظیفه و در اثر تقصیر خود اعم از عمد و بی‌احتیاطی، خسارتی به اشخاص وارد نمایند، شخصاً مستول جبران خسارت خواهند بود. اما آنچه در این ماده و ماده ۱ قانون مسئولیت مدنی قابل تأمل است کاربرد واژه بی‌احتیاطی در برابر عمد است. زیرا تقصیر اعم از عمد و خطاست. عناصر خطای نیز عبارتنداز بی‌احتیاطی، بی‌مبالغاتی و غفلت، بی‌دقیقی، عدم رعایت مقررات دولتی و عدم مهارت.

به عبارت دیگر عناصر مشخص خطا از این موارد تشکیل می‌گردد که این عناصر از انواع مشخص و متمایز و مستقل خطا بوده و گروه خطاهای قانونی را بدون اینکه با یکدیگر مشتبه شوند، تشکیل می‌دهند.

حال اگر بنا به ظاهر مواد گفته شده، مبانی تقصیر را شامل عمد و بی‌احتیاطی تلقی کنیم، این امر صرف نظر کردن از بقیه عناصر خطا خواهد بود. مثلاً اگر مأموری در انجام وظایف محله بی‌احتیاطی کند فرضًا ماشین دولتی را در جاده لغزنده و یخبدان بدون استفاده از زنجیر چرخ و سایر وسائل ایمنی به حرکت در آورد و نهایتاً در اثر بی‌احتیاطی به شخص دیگری و خود ماشین صدمه وارد آید، مأمور مستول جبران خسارت وارد خواهد بود.^۱

^۱- جهت مطالعه بیشتر رجوع کنید به: عباسلو، بختیار، مسئولیت مدنی، انتشارات میزان، تهران، چاپ دوم، ۱۳۹۴ و عباسلو، بختیار، مسئولیت مدنی ضابطین دادگستری، فصلنامه دانش انتظامی، تابستان ۱۳۸۹، دوره ۱۲، شماره ۲.